

jest proto podán přes to včas, ana se stěžovatelce se zřetelem na posléz uvedené ustanovení zákonné prodloužila lhůta k podání stížnosti o dobu do 31. srpna 1933 (§ 222 c. ř. s. nový doslov) a lhůta ta podle toho, co uvedeno, v době podání rekursu ještě neuplynula.

Čís. 12965.

Povinný, podavší proti povolení exekuce vnucenou správou své nemovitosti rekurs, jemuž byl přiznán odkladný účinek, nebyl oprávněn nakládati s tím, co od nájemců nemovitosti vybral v mezidobí až do vyřízení rekursu. Učinil-li tak přece, jednal na vlastní vrub a musí, byl-li rekurs zamítnut, nahraditi vnucenému správci, co neprávem vybral.

(Rozh. ze dne 27. října 1933, Rv I 885/31.)

Žalobce byl usnesením ze dne 17. března 1930 ustanoven vnuceným správcem usedlosti žalovaného. Ač toto usnesení bylo dne 1. dubna 1930 doručeno opatrovníku žalovaného, vybral opatrovník dne 2. dubna 1930 od nájemníků usedlosti nájemné 3600 Kč. Proti žalobě, jíž domáhal se vnucený správce na žalovaném zaplacení 3600 Kč, namítl žalovaný, že podal návrh na odklad exekuce vnucenou správou. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Nesporné jest, že prozatímní podpůrce jménem žalovaného dne 2. dubna 1930 vybral nájemné 3000 Kč od firmy A. Jde tudíž o otázku, zdali žalovaný, pokud se týče jeho prozatímní podpůrce byl k tomu oprávněn. V tomto ohledu jest vycházeti z nenapadeného zjištění prvního soudu, že návrh žalovaného na povolení odkladu exekuce usnesením exekučního soudu ze dne 30. března 1930 byl zamítnut. Následkem toho nebylo překážky, by vnucená správa nebyla provedena, zvláště když se uváží, že podle § 67 ex. ř. soudní usnesení v exekučním řízení mohou býti vykonána již dříve, než prošla rekursní lhůta, leč by tento zákon (exekuční řád) nařizoval něco jiného. O takovou výjimku však tu nejde. Teprve dne 8. dubna 1930 byl stížnosti proti zamítacímu usnesení ze dne 30. března 1930 přiznán odkladací účinek. V době, kdy žalovaná strana vybrala nájemné od firmy A., odkladacího účinku ještě tu nebylo, při čemž jest poukázati k tomu, že v exekučním řízení rekurs výkon usnesení napadeného zastavuje jen v případech v zákoně zvláště vytčených, což se podle § 42 čís. 7 ex. ř. stane jen tehdy, napadá-li se rekuresem soudní usnesení, kterým exekuce jest povolena. Tento předpoklad tu rovněž není splněn. Následkem toho uznal první soud vším právem, že žalovaná strana dne 2. dubna 1930 nebyla oprávněna, vybrati nájemné u firmy A. Co se však týče vybrání nájemného 600 Kč u nájemníka T-a, stalo se tak dne 15. dubna 1930, tudíž v době, když odkladací účinek stížnosti žalované strany již byl přiznán. Tím však není nárok žalující strany vyloučen. Zjištěno jest, že stížnosti žalované strany usnesením ze dne 3. května 1930 nebylo vyhověno, a že toto zamítací usnesení prozatímnímu podpůrci dne 29. května 1930 doručeno bylo. Tím byl však odkladací účinek zase odstraněn.

Žalovaná strana musila počítati s tím, že její stížnost bude bezvýslednou, a nebyla proto oprávněna nakládati s částkami, které v mezidobí vybírala. Učinila-li však přes to tak, jednala na vlastní vrub a musí žalující straně nahraditi částky neprávem vybrané. Odkládací účinek této stížnosti přiznaný, nerovná se odkladu exekuce vůbec a byla jí jen vykonatelnost tohoto usnesení zatím zastavena. Ukáže-li se však, že stížnost jest bezdůvodná, musí povinná strana plniti vše, co podle usnesení exekuci povolujícího měla plniti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání poukávav k důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 12966.

Bylo-li o žalobním nároku již pravoplatně rozhodnuto, pozbyl mezitímní určovací návrh této povahy a jest ho v dovolacím řízení posuzovati podle § 228 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. října 1933, Rv I 523/32.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalovaném zaplacení pojišťovací premie a vznesla mezitímní určovací návrh tohoto doslovu: Určuje se, že pojistka čís. 513.515, uzavřená na základě pojišťovacího návrhu ze dne 22. května 1930 mezi stranami jest po právu a žalovaný jest povinen to uznati. Procesní soud první stolice uznal právem, že pojistka, uzavřená mezi stranami na základě pojišťovacího návrhu ze dne 22. května 1930, není po právu a že se důsledkem toho žaloba s konečnou prosbou, by žalovaný uznán byl povinným zaplatiti žalobkyni 244 Kč s 6% úrokem od 15. srpna 1930 zamítá. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek pokud jím mezitímní určovací návrh žalobkyně toho obsahu, že pojistka uzavřená mezi stranami na základě pojišťovacího návrhu ze dne 21. května 1930 jest po právu a že žalovaný jest povinen to uznati, byl zamítnut; v ostatním ponechal rozsudek prvního soudu netknutým.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Dovolání směřuje jen proti výroku odvolacího soudu, jímž nebylo vyhověno odvolání z rozhodnutí prvního soudu o mezitímním určovacím návrhu, jehož předmět byl oceněn na 2440 Kč, a žádá změnu rozsudku v tom smyslu, že se mezitímnímu určovacímu návrhu v kladném smyslu vyhovuje, kdežto nedotčeným zůstává ostatní část rozsudku, jímž potvrzeno bylo rozhodnutí prvního soudu o zamítnutí nároku na zaplacení pojistné premie 244 Kč s příslušenstvím z pojišťovací smlouvy, která měla býti mezitímním určovacím návrhem zjištěna. Podmínkou mezitímního určovacího návrhu § 236 c. ř. s. jest jeho předurčující význam pro žalobní nárok. Bylo-li o žalobním nároku již pravoplatně rozhodnuto, pozbyl mezitímní určovací návrh této povahy a jest ho nyní v do-